

Пізнього вечора

Володимир Підпалий

З Михайла Могилевича

Прийшов додому щойно. Уже ніч
Вечірній смерк у сповитку колише.
Натомлений, не чую рук і ніг,
А голова болить, аж ламле тишу.
Поволі п'ю вечірній супокій,
У жилах закипає кров гаряча,
І підзиває стіл письмовий мій,
Пожурює, що час даремно трачу.
Мій давній друже, з найдавніших пір
Про тебе пам'ятав і пам'ятаю.
Бери мене і веди в шеренги слів, папір, –
Мовчання за дверима я лишаю!